

елъ са е занимавалъ съ шпионство — върховниятъ историчникъ на благополучието! Сичките знаятъ, че той е утиль Друза, живѣе съ неговата вдовица, — само Тиверий не знае това, защото неговиятъ любимецъ го утѣшава съ сѣкакви измислици въ развратътъ. Но скоро, види са, ще да дойде рѣдъ и до Тиверия: любимецътъ ще да испроводи въ Елисейските полета по-напредъ семейството на Германика, послѣ и Тиверия, — ще да заповѣда да го направатъ богъ, а послѣ ще да грабне властѣта, и ние ще да паднеме на очите си предъ новиятъ владика, когото така също съ време ще да помѣстиме на Олимпъ.

Кремуций.

Безъ да та прекъсна, слушахъ азъ твоята рѣчь, но малко разбрахъ отъ нея, защото нищо отъ това азъ не зная и нищо отъ това ма не занимава. Освѣтъ това, ти самъ на себѣ си противорѣчишь. Ти нѣколко пѣти извивка: Бой са, бой са! а самъ са не боишь да говоришь за това, отъ което до толкова трѣба да са боишь. Отъ това азъ заключавамъ, че да са боя трѣба азъ, а не ти, и затова за мене е по-опасно да слушамъ, отъ колкото за тебе да говоришь.

Сатрий.

Кремуций! приятелю! какво говоришь ти? Защо така студено отговаряшь на моята распаденихъ? Или тебе ти са не харесва, че азъ, като считамъ себѣ си въ безопасностъ, като считамъ тебе за честенъ човѣкъ, едвамъ ли не единственниятъ въ Римъ, захоротувахъ съ тебе свободно и излѣхъ завѣтната скжрбъ за отечеството си? . . . Ахъ, Кремуций! Други би помислилъ, че ти си способенъ да присъединишь своето почтено име въ